Сценарний план проведення
відкритого
виховного заходу

Афганістан…Як довго ця війна тривала…

Мета:

- розширити знання дітей про історичні події афганської війни;
- через поезію і пісню донести до їхніх сердець основну думку:
  війна – це безумство, це невиправдана жорстокість;
- виховувати в учнів почуття патріотизму, гідності та гордості за своїх земляків, повагу і шану до воїнів-інтернаціоналістів та матерів, сини яких загинули в Афганістані. вміння співпереживати.

Дата : 13.02.2014

Місце проведення: ЗОШ І-ІІІ ст. № 4, актова зала

Присутні: учні, батьки, адміністрація школи

Запрошені: : ветерани війни в Афганістані, члени педагогічного колективу

Основна частина

1. Організаційний момент
2. Реалізація сценарію свята (сценарій додається)
3. Заключна частина

«Як довго ця війна тривала»

Перед початком вечора в запису звучать пісні військової тематики про події в Афганістані. Остання пісня "Афганістан". На фоні останніх слів звучить голос за сценою)

Голос за сценою: 22-ій річниці виведення військ з Афганістану присвячується…

(Опускається екран. На екрані карта Афганістану)

В І: Сьогодні ми зібралися тут, щоб вшанувати пам'ять тих, хто поліг на афганській землі. Молоді люди йшли туди не за орденами і медалями, свято вірили в те, що виконують свій інтернаціональний обов'язок.

В ІІ Афганська війна тривала 10 років**.** Ніким неоголошена, нікому не потрібна.

В І Кажуть, що час – найкращі ліки, хоча роки минають, а пам'ять вперто вертає усіх назад, коли керівники Радянського Союзу взялися наводити лад на чужих територіях, віддавали абсурдні накази .

В ІІ 27 грудня 1979 року за рішенням Політбюро ЦК КПРС, очолюваного Леонідом Брежнєвим, війська СРСР увійшли до Афганістану для підтримки прокомуністичного режиму Народно-демократичної партії Афганістану. Спочатку радянські війська розташовувалися гарнізонами у великих містах країни, а згодом поступово втягнулися в бойові дії на всій території Афганістану.

В І Нове керівництво СРСР на чолі з Михайлом Горбачовим визнало помилковим рішення попередників, і з кінця 1986 року пішло на поетапне виведення військ з Афганістану. Однак воєнні дії не припинялися.

В ІІ Восени 1988 року за наказом з Москви розпочалася операція «Тайфун». Радянська авіація завдала нищівного удару по кишлаках уздовж траси Кабул – Саланг, якою мали виводити війська. 15 лютого 1989 року останній радянський солдат залишив афганську землю**.**

В І Солдати гинуть. І кожна смерть страшна. А як страшно, коли не хочеться помирати у 18 -19 років, коли ще тільки починається життя.

В II Не повернувся чийсь батько, не повернувся чийсь син, але рідні продовжують чекати звістки. Особливо чекає мама. І пише сину листи.

Чит. Посміхнувся поштар винувато,
Що сказати мені – він не знає.
Не приніс знов листа від солдата,
Адже знає, що я так чекаю.
Ти пиши мені, синку, частіше
Хай дорослий – мені ти дитина,
Повертайся додому скоріше,
Дорогенький, хороший мій сину.
Мені часто ти снишся ночами,
А прокинусь – тебе вже не бачу.
Подивлюсь на портрет твій і часто,
Щоб ніхто не помітив, я плачу.
Знаєш сину, мені 38,
Я бадьора, зовсім не хворію,
Все гаразд у нас дома, та тільки
Я чомусь, мій хороший, сивію.
Я думками, синочку, з тобою,
Ти пиши, щоб душа не боліла.
Щоб діждалась тебе молодою
І чорнява була, а не біла…

В І невже можна забути оту згорьовану неньку, оту ранню сивину, оті виплакані сльози над «цинковими» хлопчиками, яких у Союз привозив «чорний тюльпан». Так називали літак, який щодоби вивозив гроби загиблих до Союзу…

/ «Чорний тюльпан» О.Розенбаум/

В ІІ Боляче, коли у мирний час помирають колишні воїни, які пережили страхіття війни. Вижили там, а зараз життя до них немилосердне. І як ми з вами можемо спокійно існувати, коли неспокійно на світі, коли йдуть війни, коли гинуть діти?

1 – й учень.

Старенька мати йде до свого сина,
Гранітні плити плачуть під ногами,
Стукоче серце в грудях, ниє спина:
— Синочку, рідний, йди в обійми мами.

2 – й учень.

Тече сльоза і падає на плечі.
Із стелі очі дивляться хлоп'ячі,
їм тільки жити, жити і творити,
Вони ж навіки залишаються дитячі.

3 – й учень.

Стоїть старенька й плаче. Ні, ридає...
Перед очима в неї похоронка,
І бій, що котрий день вже не згасає,
І у землі пекуча та воронка.

4 – й учень.

Синочку, рідний, чуєш, як курличуть
У синім небі сумно журавлі?
Вони ж тебе до себе, сину, кличуть,
А ти лежиш в холодній цій землі.

5 – й учень.

Я чую, мамо, чую, як співають

Мені над Україною пісні.

Ти не журись, я крила розпростаю

І прилечу до тебе уві сні.

6 – й учень.

Вкраїнським рушником зітру сльозину

І поцілую в сивеє чоло:

— О, синку рідний, мій єдиний сину,

Як хороше б мені тоді було!

7–й учень

Іменем жінки, що овдовіла,

Іменем матері, що з печалі сивіла,

Іменем сина, що батька не знав.

Іменем батька, що в січі смертельній упав,

Я проклинаю війну жорстоку, -
Вона відібрала у людства спокій.
Іменем тих, хто в колисці сьогодні,
Іменем тих, хто над краєм безодні,
Іменем ще не народжених,
Сном немовлят не стривожених.
Кличу з війною стати на бій,
Мир відстояти Землі голубій

В І поки на Землі існують гарячі точки, і поки порушується біблійна заповідь «Не убий», ми не повинні заспокоюватися. Там, де пролилася кров, виростає ненависть. Де виростає ненависть – сіється смерть.

В ІІ Воїни-афганці… Ми тепер їх називаємо по-різному: інтернаціоналісти, окупанти. Ми називаємо цю війну помилковою. 66 років тому було покладено край фашизму. Прадіди наші думали, що та війна - остання. Вони не знали, що їхніх онуків також називатимуть ветеранами.

В І Тут, в цьому опаленому, кам'янистому краю, окропили своєю кров'ю непрохідні гірські стежки наші вчорашні школярі-земляки, солдатською мужністю і вірністю солдатському обов'язку :

майор Герасимчук Василь Іванович (12.11. 1948 – 06.08.1982); прапорщик Марущак Анатолій Дорофійович (17.011955 – 30.01); рядовий Буняк Володимир Іванович (08.03.1961 – 13.07.1982); рядовий Савчук Юрій Миколайович(30.03.1966 – 04.10.1985); рядовий Гуршал Петро Миколайович(30.06.1960 – 09.01 1981)… і тисячі тисяч, покоління дев'ятнадцяти-двадцятилітніх...

(У цей час через зал проходять діти, руках у них запалені свічки, вони стають перед сценою)

В ІІ

Ти -

вічний біль, Афганістан,
Ти - наш неспокій.
І не злічить глибоких ран
В борні жорстокій.
І не злічить сліз матерів,
Дружин, дітей -
Не всі вернулися сини
Із тих ночей.

В І Згадаємо і пом'янемо наших земляків, які відійшли у вічність:

Герасимчук Василь Іванович (задувається свічка)

Марущак Анатолій Дорофійович (задувається свічка)

Буняк Володимир Іванович (задувається свічка)

Савчук Юрій Миколайович (задувається свічка)

Гуршал Петро Миколайович (задувається свічка)

(звучить метроном, хвилина мовчання)

(На екран проектується книга пам'яті "Чорний тюльпан" на фоні "Реквієму")

Голос за сценою: Книга розповідає про долі, подвиги та загибель воїнів Радянської Армії, жителів Барського району - які, залишаючись вірними військовій присязі, брали участь у неоголошеній війні в Афганістані (1979 -1989 рр.) Матеріали зібрані учасниками тих подій - воїнами-афганцями, як данина пам'яті побратимам, полеглих у боях.

Хвилина мовчання.
Натягнуті нерви, немов тятива,
Пронизує пам'ять скорбота прощання.
І сумно згасає, і тяжко сплива
Хвилина мовчання.
І подвиги мужні, і дружнє плече,
І роки надії, перемог, сподівань…
І серце сльозою нараз опече
Хвилина мовчання.
Встають побратими, відважні бійці…
Знов закипає та битва остання…
Вона, як сивини, вона, як рубці,
Хвилина мовчання.

В ІІ Усі вони любили життя, любили своїх батьків, своє місто. Були вірними друзями, закохувались, жили щасливо і мріяли про майбутнє. Та не всім судилося повернутися живими до рідних домівок. Не одна весільна сукня так і залишилась не одягнутою, не відкружлявши вальс нареченої.

Пісня «Белый танец»

В І Ветерани-афганці! Скільки горя випало на ваше покоління! Але ви мудрі. Ви умієте прощати і любити. Для тих, хто побував в Афганістані й зараз перед очима постають жахливі картини боїв, обличчя товаришів, які загинули, а ночами сняться кошмарні сни.

1 – й учень.

Повідайте, повідайте синам,

Повідайте всім дітям, ветерани,
Які шляхи пройти судилось вам
Крізь полум'я Гардеса й Кандагара.

(Слово надається учасникам війни в Афганістані).

В II Афганістан. Цей день і є закінченням афганське війни для радянських людей. Закрилася остання сторінка героїчного і драматичного літопису. Перестали йти похоронки з Кандагара і Гардесі, Джелалабада і Кабула.

2-й учень. Але Афганістан ще довго буде щеміти в грудях багатьох із нас — загиблих не повернути. Наша пам'ять до цього часу, свято зберігаючи подвиг батьків і дідів у Великій Вітчизняній війні, назавжди ввібрала в себе і новий біль афганських втрат.

Пісня «Пам'ять»

Учитель. Афганська війна героїчна і трагічна, вона тривала вдвічі довше, ніж Велика Вітчизняна. Ніким і нікому не оголошена, вона потребує глибокого осмислення. Нема такого комп'ютера, щоб водночас здобути всі уроки, політичні й військові, які необхідні для до суспільства. Тому, нехай пам'ять прокручує: було? як було? і чи так це було?

3-й учень. Закінчилась війна. Багато молодих воїнів-інтернаціоналістів були нагороджені орденами і медалями, але найвищою нагородою тих, хто уцілів — є

життя, а для загиблих - пам'ять. Хай буде все, що має бути:

І тихі радощі життя,
І слів чужих важке каміння…
Мені не треба співчуття,
Мені потрібне розуміння.

В І Давайте ж і ми з вами будемо пам’ятати ветеранів афганської війни, виявлятимемо до них розуміння. Вони пройшли крізь війну і для них вона триває й досі. У спогадах, снах, у думках. Вони цього заслуговують.